

ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА І УКРАЇНА: СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Шановні учасники і гості міжнародної наукової конференції !

Дозвольте мені від себе особисто і від усіх працівників нашого університету привітати Вас і побажати плідної роботи з відзначення цієї пам'ятної дати.

Не минуло ще трьох тижнів з того часу, як наша держава відзначала 60-ту річницю завершення Другої світової війни, найкривавішого збройного конфлікту ХХ століття. Все менше і менше залишається в живих безпосередніх її учасників і очевидців. У цій війні український народ зазнав нечуваних жертв і страждань. Фронт покотом пройшов через Україну із заходу на схід, і назад на захід. Війна вихором двічі пройшла по всій території України, а самі українці воювали і гинули ще до офіційно оголошеного її початку, відстоюючи Карпатську Україну у березні 1939 р. Український народ показав у цій війні взірць героїзму, самопожертви, любові до своєї землі.

Упродовж десятиліть багато сторінок української історії періоду 1941–1945 рр. замовчувалось або й навмисне перекручувалось. Лише з виходом України на шлях демократичного розвитку і проголошення незалежності перед історичною наукою відкрилась можливість об'єктивного вивчення вкладу українського народу в спільну перемогу над ворогом і критичного переосмислення пройдешнього після нього історичного шляху.

Необхідно підкреслити, що збройне протистояння на західноукраїнських землях продовжувалось ще майже десятиліття після завершення війни, коли український народ не хотів миритися з тим, що він не є господарем на своїй землі.

Не вистачило політичній волі колишньому керівництву Української держави здійснити заходи з примирення громадянства України на християнських засадах любові, всепрощення та історичної правди, яка полягає в тому, що Україна і українці в роки війни були лише об'єктом геополітики, а наші супротивники бажали вирішити свої проблеми, розширити життєвий простір за рахунок нашого людського і природного потенціалу. Але і в цих катастрофічно екстремальних умовах кращі представники нації зуміли заявити на весь світ, що Україна є, і вона, хоч уся у вогні, але бореться. Ця боротьба, незважаючи на вражаючі жертви, була справедливою і дала поштовх усьому майбутньому поступу України, який щойно на зламі ХХ–ХХІ століть приніс довгоочікувану волю, власну незалежну державу і надію на достойне життя в сім'ї оновленої Європи. Пам'ять про загиблих у цій війні, пошана до її учасників, вивчення і усвідомлення уроків історії – це запорука уникнути у майбутньому чогось подібного. Маю надію, що Ваша праця, праця вчених-дослідників, на цій конференції послужить виробленню україноцентричної концепції бачення подій Другої світової війни, що має важливе науково-теоретичне і життєво-практичне значення.

Настав час нарешті віддати шану усім українцям – учасникам Другої світової війни. Як відзначив у своєму виступі з нагоди 60-річчя Перемоги Президент України Віктор Ющенко: “Вся українська нація в єдиному пориві боролась за свою державу... Нам сьогодні треба не звинувачувати тих чи інших, а примиритися зі своєю історією і вшанувати кожную краплю української крові”.

Потрібно завжди пам'ятати про те, як здобувалась перемога. І ніхто, і ніщо не повинні бути забутими. Історична правда торжествуватиме віками. Бажаю усім учасникам конференції плідної творчої праці, мудрості та мужності у цій відповідальній, благородній справі.

**Професор Ю.К. Рудавський,
ректор Національного університету
“Львівська політехніка”**